

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTNARIU, RALUCA

Crepusul / Raluca Butnariu. - București : Librex Publishing, 2018

ISBN 978-606-8894-45-4

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

CREPUSCUL

 **LIBREX**

București, 2018

CAPITOLUL 1

- Arelă-tel strigă el cu putere.

Închise ochii și rămase nemișcat în poiana scăldată de razele soarelui, cu simțurile acutizate, în timp ce mintea lui sfredeala luminișurile din jur, alunecând ca o șoaptă prin frunzișul des al copacilor, strecurându-se prin ierburile înalte, căutând. Văzu cuibul de prigorie ascuns într-un tufiș de măceș, veverița care-și spăla mustățile pe creanga cea mai înaltă a unui alun bătrân, șarpele negru care se strecura neauzit într-o gaură săpată la rădăcina unui mesteacăn.

— Știu că mă auzi, strigă el din nou. Te desfid: arată-mi-te!

Țipătul șoimului îl făcu să privească spre cerul incredibil de albastru și un zâmbet ironic îi înflori în colțul gurii. Pasărea se rotea în cercuri largi, scrutând peisajul, înregistrând orice mișcare de dedesubt. O clipă mai târziu deveni conștient de prezența lupului enorm și sur, care se furișase la o distanță de cincisprezece pași de el și care acum se tolănise în desigur, observându-l cu o oarecare detașare. Deși știa că deocamdată nu era în pericol, se încordă totuși.

Și-n clipa următoare o simți. Îi simți puterea. Și tăria.

Deschise ochii și fu mirat să vadă vălătucii de ceață, apăruți parcă de nicăieri, care se incolăceau în jurul trunchiurilor, târându-se pe pământ și înghițind ierburile. Mintea lui trasă rapid un cerc în jurul său și aburul acela strălucitor și dens se opri, pulsă, tatonă, și se retrase ușor. Cețurile începură să se subțieze și prin vălul lor silueta ei începu să prindă contur.

Înveșmântată într-o pelerină cu două nuanțe mai deschise decât seninul cerului, vrăjitoarea îl privea nemișcată din dosul unei glugi ample, care-i ascundea chipul pe jumătate. Magia o însoțea: strălucitoare, puternică și la fel de palpabilă ca însăși prezența ei. Se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că era o idee surprins. Se așteptase s-o vadă apărând în straie de un alb orbitor și pur, care să contrasteze cu întunericul veșmintelor sale, făcându-și o intrare mai dramatică.

— Vreau să-ți văd fața, îi porunci el.

— Voința ta n-are nicio putere aici, damnatule, veni calm răspunsul. Vocea ei semăna cu murmurul izvoarelor de munte: molcomă, liniștitoare, plăcută. Dar el percepu acut puterea care se ascundea în spatele acelui glas suav. O asemenea voce putea să tămăduiască în aceeași măsură în care putea să seducă. Sau să ucidă. Existau cuvinte care ucideau, atunci când erau rostite corect. Iar instinctele îi șopteau că ea cunoștea acest meșteșug.

Era bătrână? Tânără? Din locul în care stătea, nu-și putea da încă seama.

— Știi de ce-am venit.

— Oh, da, rosti ea, și-n voce i se ghici umbra unui surâs, în timp ce pășea lin, fără zgomot, printre ierburi, dându-i ocol și ținându-se la o distanță prudentă de el.

Poalele mantiei care o acoperea în întregime atingeau pământul, iar tivul i se îngreunase din cauza picăturilor de rouă.

— Cutezanța ar putea fi o virtute, dacă n-ar fi însoțită de ambiție și lăcomie. Iar tu, damnatule, ești lacom de putere. Chiar îți imaginezi că Piatra, sângele meu și toate puterile mele te vor face neprețuit în ochii stăpânului tău? Chiar crezi că el îți va oferi într-adevăr șansa de a trece împreună cu el prin Poarta Celor Șapte și să ajungi astfel destul de puternic pentru a-i fi egal lui? El poate va primi... sau nu, ceea ce-și dorește cu atâta ardoare, dar tu vei fi uitat.

— Îmi asum riscul, rânji el, întinzându-și gâtul ca s-o adulmece.

Și pentru că-i plăcea într-adevăr să riște, se întinse mental spre ea. Auzi mârâitul scăzut de avertisment al lupului, țipătul ascuțit al șoimului din înaltul cerului. În clipa în care o atinse, avu senzația că tocmai îl lovise un fulger. Focul alb și nevăzut din jurul ei izbucni ca o furtună, iar unda de șoc îl lovi cu o asemenea intensitate încât, preț de o clipă, avu cu senzația că tocmai s-a dezmembrat. Avu nevoie de trei secunde pentru a se dezmetici și râse uimit.

— Interesant, făcu el răgușit, abținându-se să-și ducă mâna și să-și frece pieptul, acolo unde răbufnirea aceea de forță îl izbise din plin. Nu ești o ignorantă.

— Să fie acesta, oare, un compliment? replică ea moale, oprindu-se și pocnind scurt din degete.

Lupul se ridică și veni lângă ea, iar vrăjitoarea îi mângâie alene capul uriaș, fără să-și ia ochii de la bărbatul înalt și blond, înveșmântat în haine negre, care pătrunsese neinvitat pe pământurile ei și o invocase

Mâinile ei erau înguste, iar degetele lungi erau blânde în mișcarea lor, netezind blana zbârlită a animalului, liniștindu-l. Mâinile unei femei tinere, observă el.

— Am acceptat provocarea de a mă arăta ție din pură curiozitate, rosti vrăjitoarea. Și pentru a-ți da un sfat, preciză ea, înclinându-și capul ușor, pentru a-l putea privi mai bine pe sub marginea țesăturii care-i acoperea chipul. Acest pământ este unul binecuvântat, iar puterile tale sunt limitate aici. Nu ai cum să câștigi în acest loc. Piatra va rămâne aici, pentru a sluji celor cărora aparține de drept.

— Te-nșeli. Piatra va părăsi curând aceste pământuri, iar tu vei fi cea uitată. Îți cunosc numele... Leah. O văzu tresărind și-i simți ezitarea, un tremur scurt, care se stinse repede. Pământurile acestea sunt, într-adevăr, protejate. Dar forța care le veghează se va stinge curând. Lumea zeilor tăi se află la apus, iar ei o știu. Dă-mi de bunăvoie lucrurile pentru care am venit și ai cuvântul meu că oamenii acestor locuri vor fi cruțați.

O auzi inspirând prelung, apoi oftând.

— Sânge nevinovat a fost vărsat din belșug de-a lungul tuturor timpurilor. Și va mai curge, cu siguranță. Dacă-ți imaginezi că o să vând speranța tuturor, că o să trădez credința mea și a lor, că o să îngădui umbrelor să se aștearnă peste această lume fără să lupt până la ultima suflare, atunci zadarnic ai bătut această cale.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Altul n-am, așa că da, acesta este ultimul meu cuvânt.

Cu aceste vorbe, ceața începu să se îndesească în jurul ei, grea și opacă, în timp ce vântul se stârni din senin, înfoidu-i mantia. Și cu o clipă înainte de a se mistui în cețurile iscate prin magie, gluga îi alunecă spre spate și privirile li se întâlniră. Doar pentru un scurt moment. Apoi se trezi singur în poiana însorită. Lupul dispăruse, la fel și pasărea. Rămăsese singur, iritat, frustrat și, pe asta o putea recunoaște față de sine din moment ce era singur, puțin răvășit.

Nemeth omisese să-i spună anumite lucruri, își dădu el seama, simțind cum furia începe să-i frământă sângele. Uitase să-i precizeze că vrăjitoarea avea în slujba ei spirite ce luau forma necuvântătoarelor și care vegheau asupra ei, uitase să-i menționeze faptul că însăși vrăjitoarea era vlăstarul unui nemuritor, iar puterile ei pe măsura sângelui care-i curgea prin vene. Și, desigur, nici prin cap nu-i trecuse să-l avertizeze de faptul că ultima dintre Păstrătoare purta asupra ei semnul războinicului-vrăjitor.

Când venise aici se așteptase la cu totul altceva. Păstrătoarele erau femei înzestrate cu putere, curaj și înțelepciunea unor decenii de viață și a multor secole de cunoaștere ancestrală. Erau femei bătrâne, viclene, greu de amăgit, dar nu imposibil. Această Păstrătoare era aparte. Puterea ei, șlefuită de tradiții și taine vechi de mii de ani, felul în care se mișca, dar mai ales glasul și mâinile ei, toate îl duseseră cu gândul la o femeie mult mai tânără decât suratele ei și, cu certitudine, blondă. N-ar fi știut să spună de unde-i venise ideea asta, dar astfel și-o imaginase pe sub pelerina aceea azurie: blondă ca razele soarelui de vară.

Era brunetă. Cu părul precum catranul și ochii la fel de negri. Și îngrozitor de tânără. Mult prea crudă pentru misiunea care-i fusese încredințată pentru scurta și jalnica ei trecere prin această lume. Nu părea să fi apucat mai mult de optisprezece primăveri, poate cu una în plus sau minus. Și totuși îi demonstrase, și asta chiar lesne, că nu era deloc o făptură slabă de minte sau de inimă. Îl înfruntase. Și-l sfidase.

Abia acum înțelegea de ce Nemeth îl alesese pe el pentru această treabă pe care, în alte circumstanțe, ar fi putut-o face oricare dintre supușii săi. Niciunul dintre ei n-ar fi putut-o înfrunta și doborî pe această Păstrătoare.

Trăgând adânc în piept aerul îmbălsămat de aroma ierburilor care înfloriseră un pic cam prea devreme pentru sezonul lor, demonul făcu stânga împrejur și părăsi poiana.

Pădurea aceasta avea ceva straniu. Chiar și în locurile unde razele soarelui nu reușeau să răzbească prin frunzișul des al arborilor bătrâni, umbrele nu izbuteau să rămână umbre. Copacii, iarba, pământul însuși pulsau lumină în jurul lor, o energie atât de pură și strălucitoare încât simțea apăsarea ei până la limita sufocării. Și, cu toate că nu exista nicio viețuitoare prin jur, cu excepția poate a insectelor și a păsărelelor din frunzișuri, simțea cum fiecare mișcare îi era urmărită.

Ea avusese dreptate. Nu avea cum să câștige în acel loc. Era un tărâm sfânt, binecuvântat de zei, scăldat în lumină și pace. Și tot acel echilibru, toată acea lumină bizară erau hrănite de însăși de Păstrătoarea Pietrei.

Era o muritoare, la fel ca și el. Putea sângera, își putea pierde puterile... putea fi înfrântă. Dar nu în acel loc, își repetă damnatul, impunându-și răbdarea.

Aerul începuse să i se pară din ce în ce mai dificil de respirat și el blestemă în surdină. Ar fi putut jura că n-avusese această mică neplăcere la venire. Ceva îl înghiontea din spate, ceva nevăzut, săcăitor, care-l îndemna să părăsească acele locuri cât mai degrabă...

Ticăloasa!

Enervat, făuri un cerc de foc în jurul lui și străbătu ultimii metri care-l mai separau până la drumeag pârjolind totul în urma lui, simțindu-se cu fiecare pas tot mai bine. Dar când se răsuci în loc ca să-și contemple opera, rămase ca trăsniț. Nu văzu niciun arbore cu trunchiul în flăcări, mistuindu-se din rădăcini, nu văzu niciun fir de iarbă preschimbat în scrum, niciun firicel de fum... Totul era intact, așa cum fusese înainte ca el să-și semene arșița.

Uluit, ridică mâinile în față și le întoarse cu palmele în sus. Două sfere mari de foc se iviră dintr-odată deasupra lor și el le trimise cu putere asupra unui stejar cu trunchiul gros. Văzu aerul unduindu-se în fața lui, se auzi un fel de pârăit când mingile de foc străpunseră ceea ce, avea el să realizeze mai târziu, era un zid de protecție, dar de îndată ce ajunseră dincolo de el, focul explodă într-un nor de petale roșii, inofensive, ca cele ale macilor de câmp, care plutiră și se așternură sângerii peste iarba de un verde crud.

Mai târziu, avea să încerce să înțeleagă dacă nu cumva în acele clipe își pierduse mințile, din moment ce tot drumul până la hanul unde trăsesse cu o zi mai înainte îl ținuse într-un hohot de râs.

Un lucru era cert: indiferent cum avea să se termine totul, lupta în sine avea să fie cu siguranță interesantă. Și, la un nivel oarecum personal, de abia aștepta clipa confruntării.

CAPITOLUL 2

Leah păși grăbită peste trunchiul gros și umed, care unea muchia ascuțită a stâncii cu mijlocul unei cascade tunătoare aflată la douăzeci de pași în fața ei, bombănind încrunțată. I se spusese, încă de când fusese suficient de mare ca să înțeleagă, cine era și ce anume se aștepta de la ea. De asemenea, i se spusese și că avea să vină o zi în care va trebui să-și dovedească tăria minții și a inimii, curajul și înțelepciunea. Că acea zi va fi o zi a alegerilor dificile și că va trebui să-și cumpănească foarte bine cuvintele și faptele. Desigur, zeii ar fi putut la fel de bine să nu-și fi răcit gurile divine de pomană, pentru că ea oricum avusese viziumi cu acest moment încă din copilărie. Bineînțeles, ziua aceea nu venise. Nu încă. Dar cea de azi avusese rolul ei. Era prima dintr-un șir care avea s-o apropie din ce în ce mai mult de momentul în care va trebui să-și împlinească destinul.

În fond și la urma urmei, se descurcase acceptabil, nu...?

Îngândurată, ridică brațul învelit în piele și privi perdeaua de apă care ascundea intrarea în peșteră, meditănd la cele întâmplate. Când șoimul ateriză lin pe antebrațul ei, scoțând un țipăt molcom, fata își continuă drumul, apele se dădură la o parte ca o cortină și ea pătrunse în peșteri, urmată îndeaproape de lupul sur. Odată ajunsă în sala boltită, săpată în piatră, apele se închiseră în spatele lor și trunchiul prăbușit dispăru. Și odată cu asta, pasărea și lupul își reluară adevărata lor înfățișare.

— Liniște, le ceru ea blând, intuindu-le gândurile și protestele ce le însoțeau, în timp ce-și îndrepta vârfurile degetelor spre mica grămăjoară de lemne din centrul încăperii.

Focul se aprinse vesel, sfărâind, apoi flăcările se înălțară, din ce în ce mai sus. Și imagini prinseră să se țeară în miezul lor. Îl văzu pe demon, căci spiritul unui demon sălășluia în trupul acela de bărbat, străbătând pădurea de-a curmezișul și îndreptându-se în direcția drumeagului care ducea spre sate. Mergea agale, ca și când ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție, cu genul acela de nepăsare specifică

celor lipsiți de griji... sau aroganților. Lăsând în urma lui dăre de energie întunecată, ce maculau pădurea și tot ceea ce sălășluia la adăpostul ei... Pădurea ei!

Grijulie, începu să murmure, frământând aerul cu mâinile, fermecând focul și trimițându-și puterile dincolo de el.

— Nu cred că este înțelept ceea ce faci, rosti bărbatul înalt, cu părul grizonat și lung până la umeri, apropiindu-se de ea pentru a putea privi în miezul vrăjii pe care ea o țesea cu dibăcie.

— Îmi pângărește pământurile, Rogan, ripostă ea, încrunțându-se, continuând să curețe sânguincioasă fiecare pată de întuneric. N-am de gând să îngădui asta!

— Locul acesta este unul sfânt, binecuvântat de ceruri, se auzi vocea plăcută a femeii-șoim. Nimic din ceea ce nu-i aparține nu va rămâne aici...

— Cu toții i-am simțit puterea, șopti Leah fără să se întoarcă, menținându-și atenția focalizată asupra farmecului. Nu vreau să-și lase mizeriile aici, Maeve. Vreau să fac... Ooooh, nu! făcu ea ochii mari, șocată, când văzu flăcările izbucnind într-un zid înalt în jurul demonului, ca apoi să se repeadă la come în toate direcțiile, mistuind copacii, iarba și tufișurile din apropiere. Oh, nu! repetă ea, stupefiată, când simți mirosul de pucioasă străbătând prin propria magie și ajungând până la ea. Nu! izbi ea supărată cu piciorul în podea.

Ar fi vrut să adune norii grei de apă dinspre ocean și să-i prăvălească peste întreg ținutul, spălându-l și curățându-i rănilor, dar asta i-ar fi luat prea mult timp. Trăgând iute aer în piept, începu repede un alt descântec, de această dată rostindu-l cu voce tare, răspicată. Energia țâșni din vârfurile degetelor ei, argintie și pură, străpungând flăcările cu o asemenea forță, încât acestea gemură sub intensitatea ei. Și odată ajunsă dincolo se prechimbă într-un val care se revărsă peste natura fumegândă, alinând-o și tămăduindu-i rănilor.

Când termină de rostit și ultimul descântec, cel pentru protecție, închizând cercul în urma demonului, genunchii i se înmuiară și se prăvăli epuizată, pe jumătate conștientă, în brațele lui Rogan, care o luă și o întinse pe blănurile moi ale divanului.

— Neyra va fi foarte nemulțumită când va afla de asta, i se adresă Maeve lui Rogan, privindu-l îngrijorată în timp ce îngenunchea lângă Leah pentru a-i șterge firul subțire de sânge care-i curgea din nara stângă.

— Și chiar sunt!

Amândoi se răsuciră, schițând o plecăciune adâncă în fața femeii zvelte și blonde, înveșmântată în lumină, care se ivise pe nesimțite în peșteră. Leah izbuti să-și deschidă un ochi împăienjenit de durere și mai găsi un strop de energie cât să se strâmbe.

— Stăpână, murmură Rogan, retrăgându-se din calea ei cu privirile plecate.

— Lăsați-ne singure, rosti zeița, plutind deasupra podelei de piatră.

Rogan și Maeve schimbară o privire rapidă și se supuseră poruncii. În clipa când trecură prin perdeaua de apă, se preschimbară la loc în șoim și lup. Animalul galopă peste trunchiul care se materializase de nicăieri, oprindu-se pe muchia stâncii, unde se tolăni, supraveghind cascada și împrejurimile. Pasărea se înalță cu un țipăt ascuțit, străpungând văzduhurile.

— Ceea ce tocmai s-a petrecut a fost o mare imprudență din partea ta, rosti Neyra, așezându-se pe marginea patului și luând mâna rece a tinerei femei într-ale sale.

— Vorbești în calitate de zeiță... sau de mamă? se interesă Leah, închizând ochii istovită.

— Amândouă. Ca zeiță, sunt supărată pentru că mi-ai nesocotit voința. Ca mamă, am fost speriată și îngrijorată. Ce a fost în mintea ta?! Ai riscat prostește și uite cum ai ajuns!

— O să-mi revin în câteva clipe, promise Leah, întrebându-se într-o doară dacă avea într-adevăr să izbutească să-și revină suficient de repede.

Niciodată înainte nu-și mai folosise puterile astfel. Își cheltuise aproape întreaga energie, canalizându-și forța minții și a spiritului, și toate darurile ce le însoțeau, pentru a proteja pământurile pe care avea datoria să le protejeze.

Și atunci, unde greșise de mama ei era atât de supărată?

— Îți voi spune unde ai greșit, rosti Neyra grav, ca și cum i-ar fi citit gândurile, clătinându-și capul cu un oftat. Ceea ce ai făcut este o dovadă a măiestriei tale... iar el a văzut asta. Un lucru bun. I-ai arătat că nu ești neputincioasă și nici nu te temi să lupți. Însă acest lucru te-a lăsat slăbită în fața lui, asta dacă i-ar fi venit ideea să pornească în căutarea ta. Și atunci, te întreb, cum l-ai fi înfruntat?

— N-ar fi ajuns până aici, protestă Leah, gemând când simți energia pură, tămăduitoare, a mamei sale, strecurându-se în trupul ei și alinându-i durerile. Cascada este protejată...

— Oh, draga mea, știi foarte bine că totul în această lume este într-o continuă transformare. Se apropie timpul când aceste locuri își vor pierde din puritate și vor deveni vulnerabile. Umbrele au început să se întindă, Leah, luând în stăpânire pământul, bucată cu bucată, și tot ceea ce se află deasupra și-năuntru lui. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Iar tu ești speranța noastră. Ultima noastră speranță.

— Îmi ceri să mă păstrez pentru ceea ce va fi, să-mi drămuiesc puterile pentru a...

— ... salva ceea ce este cu adevărat important să fie salvat, i-o luă zeița înainte. Da, asta-ți cer.

Cum durerile slăbiseră și privirea i se limpezise, Leah se ridică în șezut. Capul încă mai continua să-i pulseze sâcâitor.

— N-am putut să... să nu fac nimic! N-am putut să stau, să privesc și să nu fac nimic.

— Și asta este o slăbiciune. Curând, vieți nevinovate vor fi jertfite și sânge neprihănit va uda aceste pământuri. E scris în Cartea Destinului și nici chiar noi, zeii, nu putem interveni. Iar tu nu-i poți salva pe toți. Pe unii vei reuși, dar nu pe toți. Asta va fi durerea și povara ta. Și a noastră. Dar va trebui să înțelegi și să accepți acest adevăr. El l-a trimis pe cel mai bun.

— Chiar așa? făcu Leah fără chef.

— Cel pe care l-ai înfruntat astăzi este fiul lui, Saul, spuse zeița, ridicând o mână. Un cameleon.

În palma ei se materializă o cupă aurită, bătută-n nestemate, din care se înalțau aburi ce împrăștiu a aromă dubioasă.

— Oooh, zâmbi tânăra femeie, luând cupa ce i se oferea. A trimis avangarda. Asta e un lucru minunat, adăugă ea, sorbind gânditoare din fiertura de ierburii care o făcu să se strâmbe. A trimis ce este mai bun ca să se asigure că nu va da greș. Asta înseamnă că le țâțâie fundul. Totuși, nu crezi că au început să se miște prea devreme? Mai sunt două luni pline până atunci.

— Ești ultima dintre ele, Leah. Nu-și dorește un eșec când este atât de aproape de a-și atinge scopul.

— Îmi imaginez.

— Își dorește ceea ce avem noi, ceea ce a avut cândva și a pierdut prin nesocotință și trădare: își dorește nemurirea înapoi. Suma veacurilor lui pe acest pământ se încheie. Aceasta este ultima lui șansă